

OD ISTOG PISCA

SEME MRAKA

ZVER U NAMA

IVA KOLEGA

Copyright © 2021, Iva Kolega
Copyright © ovog izdanja 2021, LAGUNA

ZVER U NAMA

PRVO POGLAVLJE

16. 5. 2018, sreda

Dona Bilić je prelazila pogledom duž kičme Katarine Kovačić, zvane Ketu. Da se taj pogled mogao materijalizovati, izgledalo bi kao da je bocka iglicama po svakom pršljenu. Ili tačnije, da je kao u vudu obredu bode iglama po svakom pršljenu koji zatim puca.

Nije mogla da porekne da je taj lûk koji se završavao obli-
nom Ketine stražnjice i te kako zavodljiv, a to je samo rasplam-
savalo njen bes. I kao da to nije bilo dovoljno, još jedan Ketin
adut doslovno je upadao Doni u oči zamagljene od srdžbe: slap
Ketine tamnosmeđe, gotovo crne kose bio je rasut u stepena-
stim pramenovima po njenim ramenima do linije gde joj se
nazirala kopča grudnjaka.

Gadura, pomislila je, konačno odvrativši pogled od te kose
i Ketinih zavodljivo izvijenih leđa u drugoj klupi. *Ga-du-ra*.

Ketu je sedela naslonjena na laktove, s rukama pod bradom
i nagnuta napred kao da pažljivo sluša profesorku, ali Dona
je bila uverena da je uopšte ne sluša već da uživa u nemoj,
intuitivnoj spoznaji kako ceo razred u klupama iza nje gleda u
njeno ispupčeno dupe u uskim farmerkama.

U takvom položaju, nedovoljno duga majica otkrivala je ivicu Ketinih svetloplavih gaćica iznad kojih se crnela tetovirana zvezdica.

Dona je znala da se na Ketinoj beloj koži gornjeg dela stražnjice krije još nekoliko zvezdica, poput nebeskog praha, te da je ona crna namerno istetovirana visoko tako da viri čak i iz pristojnih gaćica. Jasno se sećala dana kada im se – Melisi i njoj – Ketu pohvalila tetovažom.

„Ti-dam, ti-dam! Vidi šta imam!“, rekla je otkopčavši farmerke i povukavši ih naniže, malo ispod kukova.

Ketu je uvek imala jače kukove, ali uzak struk i male grudi. Dona je bila građena sasvim drugačije – imala je tip građe *jabuka* koju karakterišu bujnije grudi, tanje noge i jača ramena, što je zbog višegodišnjeg bavljenja odbojkom bilo dodatno naglašeno. Istina, struk će joj biti prvi na udaru ako se ikada opusti, i onda će biti daska s nogama kokoške trkačice i kraljijim vimenom.

Ali ona ne namerava da se opusti. Ni sada, niti ikada. Bez obzira na to što je prestala da se bavi odbojkom. Još joj je bilo čudno da to izgovori, kao što će joj biti neobično da posle škole više ne mora da ide na trening. Barem neko vreme dok se ne navikne.

Progutala je knedlu kada se setila razočaranog, ne, tačnije bi bilo reći bolnog lica trenera Gabrijela Marušića kada mu je sinoć rekla da neće više dolaziti na treninge. U ponedeljak za to ipak nije imala snage.

„Uzmi odmor ove sedmice“, rekao je prošavši prstima kroz bujnu kosu, što je obično radio kada ga je nešto mučilo, kada je bio zbunjen ili nečim nezadovoljan. Prema Doninoj proceni, Marušić je tokom njihovog razgovora bio sve to istovremeno.

Nije se ni pomakla: „Mislim da me niste dobro shvatili, treneru.“ Dona je nastojala da zvuči hladno i odlučno; bila je svesna da odluku treba da saopšti brzo, kao kad skida tračicu voska na nausnici ili preponama.

U suprotnom, pretila je mogućnost da je preplavi bol zbog prestanka bavljenja sportom koji je obožavala, zbog završetka životnog stila koji joj je pružao određenu sigurnost i uredan ritam života. I konačno – bol zbog prestanka druženja s devojkama, od kojih će neke i dalje viđati u školi, ali to neće biti isto. Nikada to više neće biti isto. Recimo, kao kada bi devojke iz ekipe okupljene ukруг međusobno dodirnule šake u znak zajedništva i spremnosti da daju sve od sebe na treningu i utakmici.

„Odlučila sam da prestanem da se bavim odbojkom, zauvek. Oduzima mi previše vremena.“ Dona je s osmehom preduhitrila trenerovo neizgovoreno „ali zašto?“.

Svejedno je to izgovorio.

„Razmišljala sam o tome duže vreme i zaključila da ne želim da budem profesionalna sportistkinja.“

Želim da budem profesionalni model, pomislila je.

Gabrijel Marušić je nemoćno uzdahnuo: „U redu, Dona. Vidim da si odlučila. Svim srcem želim da te odgovorim od toga jer si jedna od devojaka sa najvećim potencijalom za dobru profesionalnu karijeru. Ali osećam da ne mogu.“

„Upravo tako. Ne možete.“

„Žao mi je što to čujem. Ali stvarno.“

Opet provlačenje krupnih prstiju kroz frizuru *Vidal Sasun*. Doni se učinilo da je Marušić hteo da kaže još nešto. Izgledalo je kao da mu je teže nego njoj i kao da bi dao sve da se ona predomisli, ali je znao da bi to bilo uzaludno. Ostala je zatečena time koliko dobro je poznaje. No, ipak joj je bio trener sve ove godine. Trener čija je ćerka Tanja trenirala zajedno s njom. Trener koji je izgledao tužan kao da je Dona upravo prekinula s njim, a ne sa odbojkom.

Kada je izašla iz sale, stajala je još nekoliko trenutaka na stepenicama pred ulazom oslušujući zvukove Marušićeve zviždaljke i muklog udaranja lopte i povremene povike i urlike devojaka, njenih bivših saigračica, mada je proteklo tek

nekoliko minuta. Nije imala snage da se pozdravi s njima. Neka im trener prenese vest.

Doduše, neće sve biti žalosne zbog njenog odlaska; Anita Zekanović hoće, Sara Zekanović verovatno hoće, Brigita Fištrek verovatno neće, Pamela Diklić Ileš – ta kučka koja joj je prošle sedmice svom težinom stala na nogu – sigurno neće!

Ali rešila je to, zadovoljno je pomislila Dona.

Pamela je bila ljubomorna na nju, ali samo što se izgleda tiče, jer je i ona bila iz bogate porodice. Svejedno, ni porodični novac nije ublažavao njenu neprivačnost. Niti jedan tip u razredu nije hteo da bude s Tenkom, kako su je zvali, zbog nabusite čudi i građe. Ni najveći snob u razredu nije mario za Pameline najskuplje farmerke, trenerke i patike, u kojima su se nazirali njeni gadni čukljevi. I kao da to nije bilo dovoljno, imala je i noge u iks!

Dona je čestitala samoj sebi kako ju je mudro naučila pame-ti, i to na školskim stepenicama. O da, bilo je bolno – Pamela Diklić Ileš Tenk je zauvek zapamtila kome ne treba nagaziti na nogu.

Donu je pomalo podsećala na Valerijinu daljnu rođaku Klaudiju. Klaudija se poslednji put kod njih hvalisala nekim mantilom s kreatorskim potpisom, dok je Doni bilo navrh jezika da joj kaže kako nijednog muškarca – ukoliko nije do-slovno lovac na novac ili modni stilista, a takav uostalom i nije *pravi* muškarac – nije briga koje je marke njen mantil ako joj ne pristaje.

Ti si i dalje masivna komoda u mantilu. Da ti mužu pred nosom prođe vitka devojka u običnoj nebrendiranoj majici kratkih rukava, bila bi mu atraktivnija od tebe u najskupljoj odeći, mislila je slušajući Klaudijin hvalospev o mantilu.

Dona je znala da i mama misli isto, samo što je Valerija znala da se finije izrazi: „Lepo ti zaokružuje figuru“, rekla je konačno Klaudiji, koja joj je na to kiselo rekla „Hvala!“, shva-tivši vrlo dobro da to nije bio kompliment.

Dona je bila oduševljena kako joj je Valerija spustila; otvo-reno hvalisanje brendovima je dosadno i malograđanski, to je način na koji bivša sirotinja ili kompleksaši svima nabijaju na nos svoj materijalni prestiž. U njihovoj kući, firmirana odeća bila je nešto što se podrazumeva, i ako se o njoj govorilo, bilo je to suptilnije, manje histerično.

Najviši stepen nečijeg životnog uspeha podrazumeva da si zgodan i da imaš firmirane stvari. Ako si uz to još popularan i poznat – ti si kralj/ica sveta.

Ona je imala sve to, a imaće još više.

*

Dona je sve većim koracima odmicala od svoje druge kuće, sportske sale ekonomske škole, dok nije došla do polupraznog školskog parkinga. Tamo je ugledala Adamov auto. Kada je dohvatila kvaku, vrata su bila otvorena. Sela je na suvozačko mesto bez reči. Odjednom se osećala nekako umorno.

„Jesi li obavila?“ Adam Jakšić se okrenuo prema njoj. U jed-nom trenu podsetio ju je na mlađu Marušićevu verziju, samo što se Adam šišao na kratko, dok je trener svojom frizurom hteo da pokaže kako mu je kosa i dalje bujna, što je bilo malo neuobičajeno za čoveka njegovih godina.

„Jesam.“

„Ka...?“

„Prošlo je očekivano. To si hteo da me pitaš, zar ne?“

„Poznaješ me u dušu.“ Adam se nasmešio.

Dona je pomislila kako uopšte ne treba biti prorok ni pozna-valac nečije duše da pretpostavi šta bi u takvoj situaciji neko mogao da te pita. Ali nije ništa rekla. Bila je još uvek nervozna. Prvi korak je napravila i zbog toga je odahnula. Ali kako da kaže Valeriji da neće više trenirati odbojku?

Poznavajući svoju majku, činilo joj se da bi ona mogla da nasluti koji je pravi razlog u pozadini njene odluke; devojke

koje treniraju odbojku snažne su i jedu kao muškarci, a Dona je htela da bude ženstvena, mršava i nenabildovana. Baš onakva kakve treba da budu manekenke.

Okrznula je Adama pogledom. Iako mu je izraz lica bio smiren, osećala je da nije sasvim oduševljen što je odustala od odbojke.

*

Bila je u pravu, ali, s druge strane – čega je Dona takođe bila svesna – imponovalo mu je što će ona postati model. Uspešni sportisti uglavnom imaju pored sebe manekenke. *Za toliku lovu koju zarađuju, najbolje da se šetaju s gaborima*, zaključio je Adam Jakšić.

On ne bi mogao da zamisli sebe u manekenskoj ulozi, možda samo kraći izlet u modne vode, recimo za nekakvu prigodnu reviju. Jedino što je ceo život želeo jeste da se profesionalno bavi košarkom. Nije mogao da zamisli da radi išta drugo.

Prošli su ga hladni trnci kada se prisetio da se u poslednje vreme previše poigravao sa svojom budućnošću. Težak je život profesionalnih sportista; zahteva gvozdenu disciplinu, ali i pomirenost s mogućnošću povrede, posle koje možeš da završiš karijeru pre nego što si i počeo.

Da, užasan je to stres, od kojeg je Adam sve češće hteo da se opusti. Ali ipak manji nego kada si, recimo, hirurg i obavljaš operaciju u nekoj sali, podsećao se. Na operaciji uvek postoji šansa da neko umre, a na utakmici da zasereš stvar i grozno igraš, ali ipak niko zbog toga neće umreti. Utakmica će se završiti i sve će se zaboraviti. Dakle, sve u svemu neće biti ništa osim što će neki ljudi izgubiti živce i novac na kladionici, možda će poželeti da ubiju i pamtiće tvoj propust do kraja života. Što se toga tiče, fudbaleri su tu ipak najugroženiji. Ali i najplaćeniji.

Nina, njegova maćeha, upisala je Kruna početkom godine na fudbal. Kruno je obožavao da ide na treninge, što je Adamu

bilo drago, ali Nina mu je išla na živce jer je pravila pompu oko cele te fudbalske priče, za koju je bilo pitanje kako će se završiti s obzirom na to da Kruno ima tek osam godina.

Adam se suzdržavao da joj ne kaže da prestane da mu puni glavu, jer je znao da mu Nina ne bi ostala dužna, odvrtila bi mu da neće on da joj govori kako da odgaja njegovog polubrata.

Otac je bio neutralan, tačnije, Adam je znao da se neće suprotstaviti Nini. Zbog – mira u kući. Od oca mu je najpre napravila papučara, a sada je htela da mu mlađi sin glumi nekakvog fudbalskog mangupa.

Verovatno će i Nou uskoro upisati na fudbal čim prestane da nosi pelene, iznervirano je mislio skoro svaki put kada bi video Ninu kako odvozi Kruna na trening.

Problem je bio taj što je kod njega redosled stvari bio takav da čim bi se oko nečega iznervirao, pomislio bi na džoint ili gutljaj nečeg alkoholnog što bi ga opustilo. Taj oblik „opuštanja“ otkrio je tek nedavno, u svojoj osamnaestoj godini. No, tada bi se odmah prisetio da mu je lakše trčati za fudbalskom ili košarkaškom loptom, nego učiti za hirurga, i da zato mora da iskulira.

*

Dona se dobro sećala kako su ona i Melisa gledale Ketinu tetovažu – pažljivo, ona pomalo sa zavišću, a Melisa s neskriivenim prezirom.

„Lepo je. Ko ti ju je uradio?“, upitala je Dona pokazavši prstom prema tetovaži kao da se ne zna na šta misli.

„Čovek od poverenja“, namignula joj je Keti povukavši pantalone naviše. „Ako se odlučiš, vodim te k njemu, inače nema smisla da ga odajem. Ipak smo još maloletne, a nije baš da mu šesnaestogodišnjaci dolaze u pratnji roditelja ili s njihovim pismenim odobrenjem.“

„Pretpostavljam da je Edi tu umešao svoje prste“, dobacila je Melisa s nevinim osmehom, a kada je Ketu povukla rajsferšlus na svojim farmerkama i zakopčala dugme, dodala je: „Sada si još jedna tetovirana.“

„Popuši mi“, rekla je Keti, isto tako s osmehom, ali sve tri su veoma dobro znale da misli ozbiljno.

I sada, umesto stravičnih bolova od zamišljenih osvetoljubivih igala koje joj ulaze duboko pod kožu i povređuju kičmu, po Ketinom telu prolazili su najverovatnije jedino trnci prijatnosti jer je znala da je fiksiraju užareni muški i zavidni ženski pogledi.

Nije fer, nije fer, neprestano je ponavljala Dona u sebi, upirući pogled u Ketina leđa.

Njena ljutnja bila je kao usmeren zrak lasera, nije ni okrnula Veroniku Bačić koja je sedela do Keti Kovačić.

Odjednom, kao da je osetila svu silinu Donine negativne energije, koja je nekako dobacila do njene klupe, do njene kičme, do njene kose, do celog njenog bića, Keti se osvrnula iza sebe.

Kada je videla da Dona nepomično bulji u nju, samo je okrenula glavu ne odajući nikakve osećaje. A onda je opet na brzinu pogledala prema Doni, ali ovog puta licem joj je preleteo osmeh.

*

Nakon što je Keti prestala da se vrpolti, Dona je osetila kako joj se oči opet pune suzama, što je bilo dodatno poniženje jer nije htela da to iko vidi – koliko je jadna. *Srećom ne sedim u prvim redovima*, pomislila je.

Profesorki Klarić sigurno ne bi promakla njena rastresenost ili bi – u tom slučaju – manje uspešno mogla da je ignoriše. Klarićka je bila poznata po tome da angažman oko učenika, bilo u njihovom podučavanju bilo u njihovom odgoju, ne smatra vrednim prevelikog truda.

Ponekad na času ne bi radili gotovo ništa, brbljali bi i gađali se papirićima dok je ona čitala novine. I nisu bili prebučni – bio je to prećutni sporazum učenika i profesorke da oni mogu da divljaju, a ona da odmara i nadoknadi gradivo na nekom drugom času, kada bude imala više volje za podučavanje.

Klarićka je volela da sedne na neku od prvih klupa u učionici, u uskoj suknji kakve je često nosila, i da prekrsti noge.

Nije bila ni blizu Šeron Stoun – uostalom, samo je jedna Šeron – iako se mogla smatrati atraktivnom ženom. Svejedno su je učenici zbog te poze, zbog tog prekrštanja nogu dok istovremeno izlaže pogledu svoje međunožje koji je otkrivao da ipak nosi gaćice, podrugljivo tako prozvali.

Doni je na tren kroz glavu proletela misao: da ju je recimo trener Marušić sinoć poljubio ili joj ikada dodirnuo sisu na treningu, proglasili bi ga pedofilčinom, iako je ona u januaru napunila šesnaest godina. Ali kada bi recimo... recimo profesorka Klarić zajahala Adama, onda bi Adama Jakšića većina muškaraca smatrala srećnim gadom, a Klarićku pohotnicom.

*

I pored svih Doninih napora, Melisa je ujutro odmah primetila da nešto nije u redu. S mešavinom zabrinutosti, ali i potrebe da utazi svoju ogromnu znatiželju, pitala je Donu šta joj je.

„Ništa“, promrmljala je Dona, posle čega je Melisa zakoračila još bliže prema njoj na svojim štrkljavim nogama. Danas je svoju grivu ukrasila rajfom s plišanom mašnom posutom cirkonima. Kada je Melisa položila ruke na bokove i nakrivila glavu malo u stranu, nakrivila se i njena šik mašna.

Melisa, sa *dva s*, tako je pisala svoje ime. Jedina tamnoputa devojka u njihovom razredu, ali ne i u celoj školi. Otac joj je bio nekadašnji nigerijski student, a majka domaća, iz Iskre. Nakon što je odstupirao svoje, gospodin Diogu otišao je dalje

u svet ostavivši trudnu Melisinu mamu da se snalazi kako zna i ume. Za početak je dala Melisi svoje prezime, Morović; bilo je očigledno da će je ionako samo ona odgajati.

Bila je egzotična, lepa, slatka i zgodna Melisa, ali ipak ne seksi. Ne kao Ketu.

Ni Dona nije bila seksi, bila je samo lepa. *A biti lepa nije dovoljno, razmišljala je. Zavodljivost je bitna. Muškarca treba znati zavesti. Onda i zadržati.* Ona je, čini se, uspela samo ovo prvo i u tome nije bila jedina.

„Dona?“, rekla je konačno Melisa ozbiljno se zagledavši u nju. Pogled joj je govorio da neće dozvoliti da ostane bez odgovora na to što se dogodilo njenoj najboljoj prijateljici.

Dona se automatski ugrizla za usnu; nekoliko trenutaka borila se između želje da podeli svoj bol i želje da zadrži svoje poniženje za sebe – poniženje prevare.

Bol je bio jači.

„Adam“, prošaptala je. „Prevario me.“

Melisa je razjapila usta. Zatim ih je prekrila rukom pa ih opet zatvorila spustivši ruku. Nakon te dramatične pantomime, polako je izgovorila: „Ma nemoj me... ma nemoj mi reći.“

A onda opet ljutito: „Ko je krava?“

Dona nije bila posve sigurna kako da protumači bljesak koji se pritom javio u Melisnim tamnim očima. Je li to bio bljesak saosećanja ili užitka zbog saznanja da je njena najbolja prijateljica prevarena? Ili oboje istovremeno?

Ne tako davno i Melisa je bila prevarena. Možda će se jednom i smejati tome što ju je to tako pogodilo.

Možda.

Jednom.

Verovatno kada opet bude srećno zaljubljena, a pogotovo kada bude udata gospođa s decom i brižnim mužem. Tada će joj se sve drame vezane za srednju školu najverovatnije činiti dalekima i smešnima. Ali sada, što je Dona pouzdano znala, bol zbog činjenice da ju je Aleš prevario, i to s njenom rođakom – s

kojom se Melisa pre neki dan umalo potukla pa sada njihove majke više ne razgovaraju – i te kako je još bio pristatan kod Melise. Zato je moguće da je osetila ljutnju, ali i olakšanje da još neko, neko njoj blizak – a ko joj je bliži od najbolje prijateljice – prolazi isto.

Kako god, sada je bilo svejedno; Dona joj je već rekla o čemu se radi.

I bila je spremna da joj otkrije sve do kraja iako joj je to posebno teško padalo jer ju je Melisa već upozoravala na Ketu, govorila da joj ne veruje i da ona možda kuje neku osvetu, dok se Dona smejala na sve to odmahujući rukom i govoreći Melisi da umišlja. Na to joj je ona mudro, poput onih sova naslikanih na šoljama kafe, sa svojom razbarušenom kosom i podočnjaci-ma uprkos korektoru, odgovarala: „Vreme će pokazati.“

Da stvar bude gora, Doni se sada činilo da je pritom u nekoliko navrata u dnu želuca osetila neko sitno nelagodno kuckanje, neki nemir, ali nije mu pridavala pažnju. Iz razmišljanja ju je prenuo Melisin nestrpljivi glas:

„Reci mi već jednom ko je kravetina?!“

„Ketu“, procedila je kroz zube Dona, na tren zatvorivši oči kao da ne veruje šta je upravo izgovorila, a kada ih je otvorila, u njima se caklila mešavina gneva i besa mreškajući njihovo inače mirno plavetnilo.

Kada je reč „Ketu“, kao ime nekog demona, odjeknulo među njima, Melisa je najpre nemoćno raširila ruke da bi odmah zatim uprla u Donu koščati kažiprst.

„Znala sam, uvek sam znala da će te ta ženska sjebati. Pokušala sam da ti to kažem nekoliko puta, ali nisi me htela slušati. Tražila si dokaze. Nije ti bio bitan moj predosećaj. Ljubomorna je na tebe. Nije trebalo da se opet počneš družiti s njom.“

Još dok je izgovarala sve te reči, Melisa je bila svesna da je preterala – kao da je na Donu usmerila nemilosrdan mlaz hladne vode iz baštenskog creva. Bez obzira na to što je rekla istinu, ovo nikako nije bila prilika da njena gorčina zbog svih

onih trenutaka kada ju je Dona zapostavila zbog nove/stare prijateljice – zbog Keti Kovačić – dođe do izražaja, ali bilo je to jače od nje. Barem kao prva reakcija. Nakon toga preplavila ju je saosećajnost, suze su se zacaklile i u njenim bademastim očima.

„E pa, sada imam dokaz“, Dona je uzdahnula. Bila je spremna da započne priču o tome šta se tačno dogodilo i kako je doznala da ju je Adam prevario.

I opet se pitala: jesu li se Melisine oči kratko orosile zbog nje ili se samo prisetila dana kada je ona sama doznala za Alešovu prevaru? Dona nije bila sigurna šta je od toga tačno, no svejedno – u ovom trenutku to joj i nije bilo toliko važno – trebalo joj je saosećanje, makar i lažno.

To su ženska prijateljstva, pomislila je. Opasnija su nego muška. Muškarci su otvoreniji. Posvađaju se pa se pomlate. Žene – one ubadaju s leđa.

*

Bilo je smešno što je upravo Keti, koja jedina zbog svoje visine nije imala predispoziciju za bavljenje manekenstvom, najženstvenija od njih tri. Da poželi da bude skroz mršava, Ketina bi se kilaža lako dala dovesti u red; nekoliko dana stroge dijeta, recimo na bazi napitka s limunom uz dodatak javorovog sirupa, i njene obline bi se smanjile. Možda ne dramatično, ali bile bi manje.

Dona nikada nije bila u prilici da primeni tu dijetu iako je to žarko želela. Valerija je uvek pazila da barem malo jede, a ona nije htela da prkosi i da se sukobljava s majkom. To bi umanjilo svaku šansu da nagovori Valeriju da joj dozvoli da se bavi manekenstvom.

Primetili su je s petnaest godina u tržnom centru u Mareniku, zajedno s Melisom. Gledale su tog dana izloge prodavnica dok je Valerija plaćala neke račune za svoj frizerski salon. Upravo su kupile sladoled kada im je prišla mršava, kratko

ošišana, nenašminkana žena, za koju se uskoro ispostavilo da je modna agentkinja Kristina Sinković, koja radi za poznatu modnu agenciju iz Metropole.

Melisa je čak posle njenog predstavljanja bacila sladoled u obližnju kantu za smeće, previše uzbuđena da bi nastavila da ga jede, kao da tim činom želi da uveri Kristinu Sinković da će uraditi sve što je potrebno samo da je primi u agenciju. Ako treba i – prestati jesti. Kasnije, kada se to zaista dogodilo, neprestano je ponavljala da joj je to najsrećniji dan u životu, ali ono – najsrećniji dan ikad. Kada joj je više dosadilo da to sluša, Dona je iznervirano rekla:

„Okej, shvatili smo. Najsrećniji dan ikad. A sad umukni više, dosadna si.“

„Oh, razumem. Hvala ti što si tako srećna zbog mene.“ Melisa se podrugljivo nasmejala.

„Ništa ti ne razumeš“, promrmljala je Dona, ali je Melisa, naravno, vrlo dobro razumela. Bila je dovoljno pametna i premalo naivna da bi joj promaklo pravo stanje stvari. Mada, razmišljala je Dona, bilo bi ispravno reći da ona nije bila toliko nesrećna što će Melisa raditi za *Perfect Model*, već više što ona sama neće. Barem ne još. To je, ipak, bila razlika. Nije baš toliki pacijent da bi poželela da i njoj crkne krava, samo da crkne komšijina, kakav je već dobri, stari običaj u ovoj zemlji, ponosno je zaključila.

Dona je tog dana ipak dovršila svoj sladoled, slušajući Kristinu Sinković koja ju je podsećala na glumicu Tildu Svinton. Ali imala je knedlu u grlu – kao da je predosećala da bi Valerija mogla da joj odbije ispunjenje želje koja je deo nje još od dvanaeste godine, kada je na TV-u videla spektakularnu reviju Viktorijinih anđela. Bile su nestvarno lepe, vretenastih i vitkih tela, preplanule, ukrašene cirkonima i perjem.

A Hari? Hari će na to, naravno, samo slegnuti ramenima. Ipak mu ona, Dona, nije biološka ćerka.

Tako je i bilo; dok je Anđela Morović bez problema pristala na sve što je bilo nužno za Melisinu karijeru, čak i kada je to

podrazumevalo njene izostanke iz škole, Valerija Bilić uradila je suprotno – odbila je Donu.

„Nema šanse da ti dozvolim da se učlaniš u tu agenciju, niti u bilo koju drugu. Ne zanima me što je najpoznatija, ni to što je Melisi mama dozvolila da se ona učlani. Kada postaneš punoletna, radi šta hoćeš, ali sada ćeš uraditi onako kako ja kažem.“

Dona je vrtela u glavi te reči, ali koliko god da su zvučale neumoljivo, nije odustajala i u više navrata je pokušala da se umili majci nagovarajući je da se predomisli.

Uzalud.

„Čim napunim osamnaest, nećeš moći ništa da mi zabraniš.“

Upravo tom rečenicom obično su završavala njena umiljanja. Dona bi je izrekla na ivici suza i grcajući od besa iako bi razgovor započela u mirnom tonu, obećavajući samoj sebi da se neće izbezumiti ako Valerija ne pristane.

„Još imaš samo godinu i po do punoletstva. Gde ti se žuri? Bolje da se posvetiš školi i odbojci“, hladno bi joj na to odvrćala Valerija svaki put, lagano izvivši savršeno oblikovane obrve.

Gde joj se žuri?! Gospode, koje glupo pitanje, i to baš iz usta njene majke koja se i sama bavila manekenstvom i koja vrlo, ali vrlo dobro zna da što ranije postane deo modnog sveta to će biti bolje za njenu karijeru. Pa bilo je i devojaka od dvanaest godina koje su već naveliko radile u agencijama, iako su našminkane i srede neke od njih izgledale kao da imaju osamnaest. Ili barem petnaest, šesnaest. Neke su i propale kao manekenke, ali su onako vitke i dalje izgledale toliko mladolike da su s trideset glumile tinejdžerke i šiparice. Doduše u pornićima, natežući se s dedama.

I da se posveti školi?! Kao da već nije imala skoro sve petice? Ne baš kao u osnovnoj, ali bila je odlična učenica a ne neki ološ da bi joj se majka tako obraćala.

Dona je stalno imala osećaj da sve prolazi pored nje i da neće više nadoknaditi sve te prilike za snimanja i revije. Bilo

joj je muka svaki put kada bi slušala Melisine doživljaje i priče Ene Lovrić.

Valerija je bila dobra s njenom majkom, Paolom Lovrić. S dobrostojećom, ali *ceo život bucmastom* Paolom Lovrić, koja je svesrdno podržavala svoju ćerku, ne krijući kako želi da Ena ostvari njene mladalačke snove. Nakon toga, obično bi dodala da je baš super što su njeni snovi ujedno i Enini. Na to bi se svi nasmejali, a Ena bi zagrlila Paolu i rekla: „Baš imam kul mamu. Volim te, mamice.“ Dona bi se na to najradije ispo vraćala.

Smetalo joj je i to što je Valerija stalno pokušavala da kontroliše njene navike u jelu. Ponekad je mislila da je tera da jede ne zato što je držala mnogo do hrane, već zato da ima snage za sport.

Ipak, majka nije mogla da joj zabrani da povremeno koristi laksative i sprovodi svoju tajnu metodu čišćenja tela koja se sastojala u tome da se tri puta mesečno isklitira crevom od tuša, pomoću kojeg je ubrizgavala mlaku vodu do svojih creva preko anusa. Posle toga preplavio bi je predivan osećaj rasterećenosti i lakoće na koji bi se bilo lako naviknuti. Kao i na osećaj letenja, euforije i izostanka gladi koji joj je dva puta pružio kokain.

Povraćanje joj se, istina, činilo praktičnije od klistiranja, ali kada je pročitala koje su posledice bulimije, Dona se u to nije upuštala; oticanje želuca, povećanje pljuvačnih žlezda, poremećen ritam srca, bolest desni i kvarenje zuba – dođavola! Ježila se na samu pomisao da stradaju njeni veliki, beli, lepi zubi poput bisera, ili da belina njenih beonjača ostane zamućena krvavim žilicama koje bi pukle od naprezanja prilikom namernog povraćanja.

Dona je bezbroj puta poželeva da naučnici izmisle nekakve baš, ali *baš* delotvorne ampule koje ćeš tri puta dnevno ubaciti u sebe i tako suzbiti glad, rešiti problem kuvanja i nabavke hrane. I to ne zato što ne voli da jede. O, ne, već baš zato što

uglavnom voli da jede, a suzdržavanje i razmišljanje o hrani je tako zamorno i teško.

Ponekad je zaista bila tako jebeno gladna. Posebno nakon treninga, kada bi mogla da se najede kao kakav bilder, a ona bi umesto da pokida celu kutiju keksa, obično popila šejk s ukusom keksa i otišla na spavanje. Ali mnoge druge devojke nisu se mogle toliko suzdržavati.

Doni je bila dobro poznata zamka u koju upadnu mnoge nadobudne vežbačice, pogotovo kada tek počinju s vežbanjem a nisu mršavice.

Prošla je to i sama. Devojke onako pune entuzijazma krenu da vežbaju očekujući brze rezultate, ali obično im ojača apetit a mišići se upale i otežaju jer se ispune vodom tako da im, naposljetku, bezobrazno iskrena vaga pokaže dva do tri, ponekad čak i pet kilograma više. Suočene s tim stanjem, ili bolje rečeno sranjem, mnoge se žene zbog frustracije i nestrpljivosti da se telo navikne na režim vežbanja i pravilne ishrane, jednostavno najedu. Rezultat svega je da vežbajući ojačaju mišiće a ne izgube salo koje im prekriva telo. Rezultat je najgore od najgoreg – ženski Hulk.

Bljak!

I nije istina da kada vežbaš možeš da jedeš koliko hoćeš, jedina istina je da uvek moraš da paziš; uvek je lakše pojesti sto grama čokolade nego trčati sat vremena da bi ih potrošila.

Dona je znala da se probudi noću s krčanjem u želucu koji je tražio utehu. Pogotovo za vreme PMS-a kada je, zbog oscilacija šećera u krvi, glad koja ju je obuzimala bila doslovno ponižavajuća. I to sve zbog igre glupih ženskih hormona koji su joj dirigovali život i činili od nje umornu, natečenu kravu. Nešto što nije mogla ni da vidi, razaralo ju je svakog meseca dobrih desetak dana od njene dvanaeste godine, a činilo joj se da ni njena majka sve to nije doživljavala mnogo drugačije. Definitivno ima nešto u genima, ne možeš samo tako naslediti

recimo lepu građu tela a da ti u nasledni poklon-paket ne bude podmetnuto i ono manje poželjno.

I jebena je laž da si kada pojedeš doručak posle ceo dan manje gladan. Štaviše, Doni se činilo da što češće jede, više joj se jede, a poslednje što je htela bilo je da izgleda snažno i jako.

Za Donin pojam *jako* je značilo sve što nije manekenski krhko, čak i ona sama je po svome viđenju bila mrvicu jača, iako je bila svesna da je obični ljudi smatraju vrlo vitkom. Jedva je čekala da joj se mišići malo opuste sada kada je prestala sa onako napornim treninzima.

S druge strane, neki muškarac pod pojmom fizički jake žene verovatno će zamisliti neku koja ima mišiće gotovo poput Arnolda Švarcenegera.

Dona je bila oduševljena načinom na koji je modni kreator Dimitri Dum govorio o pojavi punijih manekenki u modnoj industriji poslednjih godina. On je sve objašnjavao očiglednom činjenicom: neko je nanjušio da tu leži novac.

„Srce, ima previše debelih i lenjih žena koje žele da čuju kako su prekrasne baš takve kakve jesu i da obrle svoja celulitna tela i govore da su zadovoljne i da vole same sebe. Barem dok im zdravstveni problemi ne zakucaju na vrata.“ Upravo te reči sišle su sa njegovih punih usana onog nezaboravnog dana pre tri meseca, kada je Dona prvi put pratila Melisu na snimanje u njegovom modnom studiju. Buljila je u njegove počupane obrve pitajući se koja mu je uopšte prirodna boja kose.

„Nadam se da i ti nećeš jednog dana biti jedna od njih“, Dum je, kao da zna o čemu ona razmišlja, zavrteo kažiprstom pramen Donine kose a onda ga teatralno pustio.

„Naravno da neću“, odvrtila mu je smeškajući se. Htela je da doda „pederčino“, ali je odustala u poslednji tren, utešivši se podsećanjem na njegovo pravo ime; čovek se zvao Dinko Diklić. To ju je pak podsetilo na Pero Detlić, tako da se naposljetku jedva suzdržala od smeha koji bi takvog narcisa lako mogao da uvredi. Dimitri Dum bio je važna modna faca, a ona

je bila modna nula uprkos svojoj zaleđini, očuhu predsedniku Gradskog veća Iskre i majci nekadašnjoj mis Iskre.

Taj dan joj je bilo zaista i teško i predivno što je Melisi-na pratnja na snimanju; nije odolela mogućnosti da upozna Duma i doživi atmosferu fotosešna, iako joj je to istovremeno bilo bolno, da bude *ona iza kulisa*, dok se Melisa oduševljeno slikala. Plafonski ventilatori pravili su čupav crni oreol oko njene glave dok je zavodljivo gledala u kameru preko krhkih, smeđih ramena.

Dona se slagala s tim što Dum govori, u finijoj verziji u intervjuima a u manje finoj verziji u privatnim razgovorima, s modelima ili *wannabe* modelima u svom ateljeu. Ali i te devojkice koje reklamiraju odeću za punije žene relativno su skladno građene i imaju lepa lica. Baš bi inače bile modeli. Mršave devojkice su ponekad ružne kao pacovi, pa svejedno mogu da budu modeli. Ena Lovrić je savršen primer pacova, a smatra se „posebnom“. Doduše, za svoju mamu Paolu, Ena verovatno i jeste prelepa.

„Ako su na nekoj fotki dve žene prikazane s leđa, veruj mi da će skoro svi muškarci izabrati vitkiju ženu kao lepšu. Jače žene koje nisu debele, ali ih ima, vole obični tipovi, muškarci vulgaris, ukratko seljačine. Debeljuce traže muškarci koji ne žele da ih žena zaseni ili su se zaljubili u njih dok su još ličile na nešto pa ne žele da ih ostave zbog navike, sažaljenja i griže savesti. Uglavnom, zbog cele one gomile sranja koju ljudi vole da nazivaju ljubavlju...“

Dum je tog dana baš bio u elementu, a Dona se, istovremeno počašćena izlivima njegove mudrosti, pekla na laganoj vatri pitajući se govori li joj on sve to možda zato što smatra da će se ona kad-tad udebljati i postati upravo onakva kakva nije htela da izgleda ni u noćnoj mori.

Kasnije je shvatila da je objašnjenje bilo jednostavnije; Dum se našmrkao, a ona se samo našla pored njega u trenutku kada ga je obuzela blagoglagoljivost.

Konačno, tog dana je Dum rekao još nešto važno; da će se u visokoj modi uvek tražiti izrazito mršave devojkice, a upravo nošenju odeće na revijama visoke mode stremi većina devojkica koje ona poznaje i koje žele ozbiljnu karijeru, bilo radi novca ili prestiža. Ona je želela oboje.

*

Dona je skrenula pogled prema prozoru. Činilo joj se da čas traje beskonačno dugo i kao da se sve ono što se odigralo jutros, odigralo satima ranije. Ali nije – možda je tako samo htela da se distancira od bola, a i nekako je sumnjala da će ikada doći dan kada će na sve to sranje gledati ravnodušno.

Izborila se za to mesto, da može da sedi uz prozor. Uslov je bio sedenje u predzadnjoj klupi uz najglupljeg, najružnijeg i najstarijeg učenika. Pored svega toga, Sebastijan Filipović, koji je već ponavljao dva razreda – šesti u osnovnoj školi i prvi u srednjoj – te s velikim izgledima da ponavlja i ovaj, drugi, ponekad je zaudarao na znoj ili miris kivanog kupusa, a najčešće na njihovu kombinaciju. „Filipoviću“, znala je da mu kaže profesorka Vitez, a tako nešto bi samo ona i rekla, „zar nije šteta što je i srednja škola obavezna pa se oboje zbog toga mučimo?“

Podnosili su se, on i Dona, čak mu je – tu i tamo – dala da prepisuje od nje, ali to je bilo sve što mu je dala.

Pokušaj pipkanja pod stolom, znojavom rukom kojom je krenuo nespretno da joj miluje koleno, zauvek je sprečila jednim iznenadnim nasrtajem i zarivanjem svojih, zbog odbojke kratkih ali čvrstih geliranih noktiju u njegov vrat.

Šokirala ga je brzinom. Besno se trznuo od bola, ali pre nego li je uspeo išta da kaže ili da uradi, Dona mu se unela u lice:

„Vidiš ove nokte?“, podigla je desnu ruku skvrčivši je kao grabljivica kandže. „Sledeći put, idu ti pravo u oči.“

„Slučajno sam te dodirnuo, glupačo uobražena“, rekao je Sebastijan Filipović prolazeći prstima po mestu na vratu gde ga

je dohvatila, ali je više nikada nije dodirnuo – znao je da može dočekati njene nokte u svojim očnim dupljama. Uostalom, ne bi bilo prvi put da je Dona Bilić nekome uverljivo dala do znanja da misli ozbiljno.

*

Pogled kroz prozor uvek je nudio beg, barem onaj vizuelni ako ne fizički. Sada je napolju sijalo sunce. Bio je to podrugljiv kontrast onome kako se Dona osećala.

Da je bilo ružno vreme, mogla je reći da je dan usran. Ovako je, uz to bleštavo, opojno prolećno sunce, uz poj ptica koji je dopirao iza prozorskog stakla, sve delovalo još nestvarnije, ceo događaj u vezi sa Adamovom prevarom činio joj se poput sna koji je izmislila.

Uskoro je izgubila pojam o tome da je u učionici, glas profesorke Šeron dopirao je kao odjek iz daljine. Mentalno, Dona je bila na mnogo lepšem mestu nego što je smrdljiva učionica nabijena hormonima šesnaestogodišnjaka i šesnaestogodišnjakinja, kržljivog osamnaestogodišnjaka i neživljene tridesetsedmogodišnjakinje koja voli da ih pali.

Ležala je na travi dok ju je sunce milovalo, a onda ga je zaklonilo jedno još sjajnije sunce, samo njeno, ili je barem tako mislila do današnjeg dana; Adam je legao na nju, oslonivši se laktovima o zemlju te je počeo nežno da je ljubi. Zakotrljali su se pa se sad ona našla na njemu. Skinula je majicu ostavši u grudnjaku. Obuhvatio joj je dojke i skvrčio svoja kolena, a Dona je malo simulirala da se nabija na njega dok mu se penis nije skroz ukrutio.

A onda kat – rez!

Scenu na proplanku Dona je grubo prekinula okretanjem glave prema tabli. Reč koju je Danijela Klarić u međuvremenu ispisala kredom, pozivala ju je u doba Drugog svetskog rata,

ali nije mogla da se na to usredsredi upravo zbog rata koji je besneo u njoj.

Perifernim vidom, s leve strane, stalno je uočavala nešto tamno, nekakvu crnu mrlju. Dona je veoma dobro znala šta je to, pa je opet skrenula pogled na drugu klupu i crna mrlja postala je sjajna Ketina kosa.

Poželela je da je počupa. Snažno. Iz korena. Toliko da ona, Keti, vrišti baš kao što je Dona htela da vrišti kada joj je Keti jutros pre početka nastave u školskom dvorištu pobedonosno pokazala Adamov lančić. Lančić koji Adam skida samo kada se tušira. Ili jebe. Lančić koji je sada bio kod Keti. Dakle, sve je bilo jasno. Ili su se pojebali ili su se zajedno tuširali, ili su se – što je bilo najverovatnije – negde pojebali pod tušem.

Od šoka se zakašljala, na šta ju je Keti sažaljivo pogledala: „Je li ti dobro?“, upitala ju je podrugljivo. A onda, potpuno neočekivano, iz Ketinih usta zapalacao je zmijski jezik: „Sada otprilike znaš kako je bilo meni kada me tvoja mama optužila da sam joj ukrala one njene glupe naušnice. Zajedno sa ostalim stvarima. I kada si posle toga prestala da se družiš sa mnom.“

Dona je od šoka ćutala. Graja učenika koji su se uputili prema ulazu škole činila joj se daleka, a mogućnost da zakasni na čas bila joj je najmanji problem.

„Znači, o tome se radi. Mislila sam da je to iza nas“, konačno je rekla nakon gotovo minute ćutanja. Minute ćutanja za njihovo prijateljstvo; umrlo pa vaskrsnulo, a zatim ubijeno i zakopano za vijeke vjekova.

Keti je slegnula ramenima: „Stvarno si glupa ako si to ikada mislila. Uzalud ti petice koje imaš. Nikada ti to nisam oprostila.“

„Znači, samo si zbog toga htela da se pomirimo i da se opet družimo u srednjoj? Da bi mi se jednog dana mogla osvetiti?“

„Manje-više.“

Dona je spustila glavu. Krv joj je jurnula u obraze i znala je da joj je lice zajapureno. Mnogo joj je smetalo što joj buknu te crvene mrlje, kao izdajnički pokazatelji njenih osećanja, svaki

put kada je nešto izbacila iz ravnoteže, a u poslednje vreme činilo joj se da je sve češće zbog nečega izbačena iz ravnoteže. *Zar ne bi s odrastanjem trebalo da bude suprotno?*

Te mrlje bile su nemi, ali jasni svedoci srama, straha i gneva koje je osećala. Ponekad i radosti, ali one tada nisu bile tako intenzivne. Sreća i radost podrazumevaju ozarenost koja lice boji nežnom, svetlucavom nijansom roze. Usled negativnih emocija obrazi dobiju intenzivno crvenu boju krvi.

Ni zlatasta nijansa Doninog skupog, gustog pudera nije do kraja ublažavala to crvenilo, a sada kao da nije imala ni trunke pudera – celo lice bilo joj je užarena kugla koju je uokvirivala njena talasasta kosa boje meda. Bila je kao pobesneta zajapurena seljanka u odnosu na vampirsku Ketinu lepotu.

Prisebnu.

Hladnu.

Svetlucavu.

Opasnu.

Steglo ju je u stomaku od same pomisli na sliku Ketii s čokerom oko vrata i usana boje krvi ili malina, poput Lusi Brama Stokera, kako stoji nasuprot Adama, koji želi da je oduševi. Zaveden je njenim likom, njenom električnom privlačnošću, toliko da – nakon što joj je poklonio sebe – skida lančić i poklanja joj i njega.

Ketine se oči mačkasto sužavaju dok ga zadovoljno uzima u ruke i vitkim prstima miluje, prelazi preko njega...

Sada je mahala lančićem, njihala ga poput viska pred Doninim licem, cereći se dok su joj zelene oči blistale pod uvijenim XXL trepavicama. Kao da želi da je hipnotiše. Bože, kao da ju je stvarno hipnotisala, pomislila je Dona, a kada to provociranje više nije mogla da podnese, dreknula je: „Daj mi to!“

Htela je da dogradi Adamov lančić, ali je promašila jer joj ga je Ketii vešto izmakla trznuvši se unazad poput kobre. Kada je Dona opet krenula na nju, bacila je lančić na pod i rekla: „Samo je trebalo da me zamoliš.“

*

U vrtiću i dobar deo osnovne škole Dona i Ketii bile su prijateljice, neko vreme čak i najbolje.

Vanila i čokolada.

Tako su ih druga deca prozvala, zbog njihovog kontrastnog izgleda, kao i zbog toga što su na odmoru zajedno kupovale slatki dvobojni kremić. Ketii bi tada svojim tankim prstom brzo pokupila svoj deo, onaj s tamnom čokoladom, i ubacila ga u usta, a osmeh nakon toga otkrivao bi njene ružičaste desni i male, umazane zube. Dona bi pak plastičnom kašičicom polako razmazivala onaj beli deo i uživala dok joj se topio pod nepcem sve do kraja odmora. Uvek joj se više sviđao taj beli deo. Bio je slađi. Bela čokolada je slađa od tamne. Ali očigledno su ukusi različiti.

Ketii je tada često dolazila kod Done kući. Činilo se kao da je više volela da boravi kod nje nego u svojoj kući. Bilo je jasno i zašto ako se uzmu u obzir okolnosti života u kući Kovačićevih; tamo je Ketii obično morala da sluša svađe svojih roditelja, koji su joj – obuzeti poslom i večnom brigom nedovoljno novca – često prepuštali na čuvanje tri mlađa brata i dve mlađe sestre.

Dona se još sećala kada joj je Ketii jednog dana, dok su se igrale na debelom tepihu u njenoj sobi u potkrovlju – Valerija Bilić je osim na dekor pazila i na bešiku svoje ćerke – rekla: „Blago tebi što imaš ovu sobu i kuću.“

„A ti imaš braću i sestre“, odgovorila joj je na to Dona, ali bilo je to više za utehu. Istina je da je uglavnom uživala kao jedinica, a osećala se usamljeno jedino kada bi njena predivna majka, iz nekog razloga, odjednom postala hladna. Dok je to ne prođe, Dona bi se kao mala igrala s lutkama.

Kao odrasla igrala se sa Adamom.

Valerijina povremena nervoza i hladnoća smanjile su se kada je upoznala Hariju Bilića, svog drugog supruga i Doninog